

P7_TA(2011)0410

Sprijinirea țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară

Rezoluția Parlamentului European din 27 septembrie 2011 referitoare la un cadru de politică al UE în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară (2010/2100(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere obligațiile incluse în Pactul internațional al ONU privind drepturile economice, sociale și culturale, în special articolul 11 referitor la dreptul la hrană, semnat de toate statele membre ale Uniunii Europene,
- având în vedere obiectivul Summitului mondial privind alimentația din 1996 (Declarația de la Roma) de a reduce la jumătate numărul de persoane afectate de foamete până în 2015,
- având în vedere Obiectivele de dezvoltare ale mileniului (ODM), adoptate în cadrul Summitului mileniului organizat de ONU în septembrie 2000, în special Obiectivul de dezvoltare al mileniului nr. 1 referitor la principiul eradicării sărăciei extreme și a foametei,
- având în vedere Sesiunea specială a Consiliului Drepturilor Omului al ONU din 22 mai 2008 de la Geneva privind „Impactul negativ al agravării crizei alimentare mondiale, provocate, printre altele, de creșterea prețurilor la alimente, asupra asigurării dreptului la hrană”,
- având în vedere Declarația comună a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului, a Parlamentului European și a Comisiei privind ajutorul umanitar acordat de Uniunea Europeană, intitulată „Consensul european privind ajutorul umanitar”,
- având în vedere Convenția privind ajutorul alimentar semnată la Londra la 13 aprilie 1999, ale cărei obiective sunt contribuția la securitatea alimentară mondială și îmbunătățirea capacității comunității internaționale de a face față crizelor alimentare și altor nevoi alimentare ale țărilor în curs de dezvoltare,
- având în vedere declarația Summitului mondial pentru securitatea alimentară din 2009 și pregătirea de către FAO a unor orientări facultative privind governanța responsabilă în ceea ce privește proprietatea asupra terenurilor și a altor resurse naturale,
- având în vedere orientările facultative ale FAO privind sprijinirea realizării treptate a dreptului la o alimentație adecvată în contextul securității alimentare naționale,
- având în vedere raportul interinstituțional elaborat pentru G20 privind volatilitatea prețurilor la alimente, intitulat „Price Volatility in Food and Agricultural Markets: Policy Responses” (Volatilitatea prețurilor pe piețele alimentare și agricole: soluții de politică”),

transmis președinției franceze a G20 la 2 iunie 2011,

- având în vedere Orientările din noiembrie 2004 privind politica funciară a UE,
- având în vedere documentul comun al OCDE și FAO intitulat „Perspective agricole ale OCDE-FAO 2011-2020” din 17 iunie 2011,
- având în vedere Declarația de la Maputo privind agricultura și securitatea alimentară, semnată în 2003, prin care guvernele africane s-au angajat să aloce agriculturii cel puțin 10% din bugetele lor anuale naționale,
- având în vedere Raportul Băncii Mondiale pe 2008 privind dezvoltarea mondială: „Agricultura pentru dezvoltare”,
- având în vedere Comunicarea Comisiei intitulată „PAC în perspectiva anului 2020”,
- având în vedere cel mai recent raport bianual al FAO referitor la perspectivele privind alimentația (iunie 2011),
- având în vedere raportul „Evaluarea internațională a cunoștințelor, științelor și tehnologiilor agricole pentru dezvoltare” (IAASTD), publicat la 15 aprilie 2008,
- având în vedere Declarația comună privind securitatea alimentară la nivel mondial adoptată la L’Aquila la 10 iulie 2009,
- având în vedere Inițiativa ONU privind nivelul minim de protecție socială,
- având în vedere Convenția din 1982 a Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării,
- având în vedere Codul de conduită privind pescuitul responsabil, adoptat de FAO în 1995,
- având în vedere studiul anual al FAO intitulat „Situația pescuitului și a acvaculturii în lume în 2010”,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1337/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 de creare a unui mecanism de reacție rapidă la creșterea prețurilor la produsele alimentare în țările în curs de dezvoltare¹,
- având în vedere Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European intitulată „Un cadru de politică al UE în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară” (COM(2010)0127), adoptată la 31 martie 2010, precum și Concluziile Consiliului adoptate la 10 mai 2010,
- având în vedere Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European intitulată „Asistența alimentară umanitară” (COM(2010)0126), adoptată la 31 martie 2010, precum și Concluziile Consiliului adoptate la 10 mai 2010,
- având în vedere Rezoluția sa din 25 octombrie 2007 privind creșterea prețurilor la furaje

---

¹ JO L 354, 31.12.2008, p. 62.

și la produsele alimentare¹, Rezoluția sa din 22 mai 2008 privind creșterea prețurilor la produsele alimentare în UE și în țările în curs de dezvoltare² și Rezoluția sa din 17 februarie 2011 referitoare la creșterea prețurilor la alimente³,

- având în vedere Rezoluția sa din 29 noiembrie 2007 referitoare la dezvoltarea agriculturii africane - propunere pentru dezvoltarea agriculturii și siguranța alimentară în Africa⁴,
- având în vedere Rezoluția sa din 13 ianuarie 2009 referitoare la politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială⁵,
- având în vedere Rezoluția sa din 26 noiembrie 2009 referitoare la summitul FAO și securitatea alimentară⁶,
- având în vedere Rezoluția sa din 18 mai 2010 referitoare la coerența politicilor UE în favoarea dezvoltării și conceptul de „asistență oficială pentru dezvoltare plus”⁷,
- având în vedere Rezoluția Adunării Parlamentare Paritare ACP-UE privind securitatea alimentară adoptată la Kinshasa la 4 decembrie 2010⁸,
- având în vedere cele opt recomandări către G20 publicate la 29 ianuarie 2011 de raportorul special al Organizației Națiunilor Unite pentru dreptul la hrană,
- având în vedere raportul intitulat „Agroecology and Right to Food” (Agroecologia și dreptul la hrană), elaborat de raportorul special al ONU pentru dreptul la hrană și prezentat Consiliului ONU pentru Drepturile Omului la 8 martie 2011,
- având în vedere articolul 208 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
- având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere raportul Comisiei pentru dezvoltare și avizul Comisiei pentru agricultură și dezvoltare rurală (A7-0284/2011),

A. întrucât, potrivit FAO, numărul persoanelor afectate de foamete se ridică la 925 de milioane în 2010; întrucât, la nivel mondial, se înregistrează o insuficiență ponderală la 26% dintre copiii cu vârsta de până la cinci ani, iar peste o treime dintre decesele înregistrate în rândul copiilor cu vârsta de până la cinci ani sunt cauzate de subnutriție; întrucât numai jumătate dintre țările în curs de dezvoltare (62 din 118) sunt în grafic în ceea ce privește atingerea cifrei fixate prin ODM; întrucât recesiunea economică globală și creșterea prețurilor la alimente și la combustibili au agravat situația alimentară în multe țări în curs de dezvoltare, îndeosebi în țările cel mai puțin dezvoltate, progresul înregistrat în ultimul deceniu în reducerea sărăciei cunoscând o diminuare;

---

¹ JO C 263 E, 16.10.2008, p. 621.

² JO C 279 E, 19.11.2009, p. 71.

³ Texte adoptate, P7_TA(2011)0071.

⁴ JO C 297 E, 20.11.2008, p. 201.

⁵ JO C 46 E, 24.2.2010, p. 10.

⁶ JO C 285 E, 21.10.2010, p. 69.

⁷ JO C 161 E, 31.5.2011, p. 47.

⁸ Texte adoptate, ACP-UE/100.879/10/fin.

- B. întrucât foametea și malnutriția sunt principalele cauze ale mortalității umane și, în același timp, cele mai importante amenințări la adresa păcii și securității mondiale;
- C. întrucât, conform datelor publicate recent în ianuarie 2011 de către Indicele FAO al prețurilor la alimente, s-a înregistrat o creștere de la lună la lună a acestor prețuri, conform unei tendințe înregistrate în ultimii 10 ani, nivelurile actuale fiind mai mari decât cele înregistrate în perioada crizei prețurilor din 2008; întrucât volatilitatea prețurilor la mărfurile de bază are un efect puternic asupra țărilor cu venituri scăzute și asupra celor mai sărace, mai vulnerabile și mai marginalizate segmente ale populației țărilor în curs de dezvoltare;
- D. întrucât se estimează că cererea mondială de produse agricole va crește cu 70 % până în 2050 și că acestea vor trebui produse folosind mai puțină apă și mai puține pesticide, în condițiile în care vor exista din ce în ce mai puține terenuri agricole disponibile și vor trebui aplicate metode de producție sustenabile și agroecologice, și întrucât se estimează că populația lumii va ajunge la 9 miliarde până atunci; întrucât insecuritatea alimentară este agravată și de speculațiile cu mărfuri de bază, de degradarea solurilor, de penuria de apă, de schimbările climatice, de achizițiile de terenuri la nivel mondial și de insecuritatea legată de proprietatea asupra terenurilor, în special pentru segmentele de populație cele mai sărace și mai vulnerabile, de monopoluri la nivel mondial în domeniul semințelor, de cererea de agrocombustibili și de politicile energetice;
- E. întrucât 85 % din stocurile de pește evaluate la nivel mondial sunt fie exploatare la maximum, fie supraexploatare sau epuizate, iar în statele cu venituri mici și deficit de produse alimentare dependența de pește ca sursă de proteine animale este de cel puțin 20 %, potrivit studiului FAO intitulat „Situația pescuitului și a acvaculturii în lume în 2010”;
- F. întrucât agricultura oferă locuri de muncă și o sursă de venit unei proporții de peste 70 % din forța de muncă din țările în curs de dezvoltare, în principal femeilor; întrucât, potrivit estimărilor Băncii Mondiale, creșterea din sectorul agricol este de două ori mai eficientă în ceea ce privește reducerea sărăciei decât creșterea din alte sectoare, dar având în vedere și importanța investiției în dezvoltarea sectorului rural neagricol și în crearea de locuri de muncă;
- G. întrucât s-a demonstrat că sistemele agricole bazate pe gospodăriile agricole mici și medii au un potențial de sporire a producției alimentare generale; întrucât axarea numai pe producția destinată exportului în țările în curs de dezvoltare ar putea avea un impact negativ, în special asupra situației femeilor care practică agricultura la scară mică;
- H. întrucât protejarea proprietății private și statul de drept reprezintă condiții de bază pentru atragerea de investiții private în agricultură;
- I. întrucât din cauza lipsei accesului la împrumuturi sau microcredite pentru investiții în semințe, îngrășăminte și mecanisme de irigație îmbunătățite, micii agricultori din țările în curs de dezvoltare se confruntă cu obstacole importante care împiedică sporirea producției agricole; întrucât statul joacă un rol esențial în dezvoltarea durabilă și în dezvoltarea capacităților de producție și de prelucrare;
- J. întrucât proporția din asistența oficială pentru dezvoltare (AOD) alocată agriculturii la nivel mondial a scăzut dramatic în ultimele trei decenii;

- K. întrucât UE a reacționat rapid la criza alimentară din 2008 prin crearea Mecanismului de reacție rapidă la creșterea prețurilor la produsele alimentare; întrucât este dificil de măsurat impactul acestor măsuri asupra cauzelor structurale ale foametei și insecurității alimentare și asupra exploatațiilor agricole familiale mici și mijlocii, în special asupra celor conduse de femei; întrucât consideră că extinderea în continuare a Mecanismului de reacție rapidă sau alocarea de fonduri suplimentare pentru acesta nu ar trebui să fie automate, ci decise pe baza unei evaluări independente a impactului pe care fondurile acordate l-au avut în ceea ce privește îmbunătățirea securității alimentare în toate țările beneficiare;
- L. întrucât consecințele subnutriției, precum dezvoltarea insuficientă a fătului sau a copilului în primii doi ani de viață, pot cauza deficiențe ireversibile, inclusiv lipsa creșterii în înălțime, un nivel școlar mai scăzut, venituri reduse în rândul persoanelor adulte și o greutate scăzută a copiilor la naștere, care trebuie privite în continuare drept probleme majore pentru dezvoltarea durabilă în multe țări din sud;
- M. întrucât din 2008 se pune din nou un accent politic pe securitatea alimentară, ceea ce a determinat multiplicarea la nivel internațional a inițiativelor în vederea unei strategii globale cuprinzătoare,

Cadrul de politici al UE pentru securitatea alimentară și a nutriției: o abordare a agriculturii durabile bazată pe drepturile omului

1. subliniază că numărul persoanelor care suferă de foamete este inacceptabil și regretă că ansamblul eforturilor depuse la nivel internațional până în prezent nu a fost în măsură să conducă la realizarea ODM 1; solicită să se ia măsuri urgente în vederea realizării angajamentelor obligatorii la nivel internațional și a transformării în realitate a dreptului la o alimentație adecvată și nutritivă;
2. subliniază faptul că stabilitatea politică este o condiție preliminară pentru îmbunătățirea securității alimentare; prin urmare, invită toate părțile implicate să dea dovadă de voință politică necesară pentru a garanta această stabilitate;
3. salută Comunicarea Comisiei intitulată „Un cadru de politică al UE în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în eforturile acestora de a răspunde provocărilor pe care le ridică securitatea alimentară”; consideră, totuși, că criza alimentară mondială constituie, pe lângă o problemă umanitară din ce în ce mai gravă și de o amploare fără precedent, o amenințare majoră pentru pacea și securitatea mondială și că, deși trebuie recunoscută voința Comisiei de a propune soluții care ar putea ridica peste pragul de sărăcie extremă un miliard de persoane, starea de urgență actuală impune Uniunii Europene și statelor membre să realizeze noi investiții în agricultură și dezvoltarea rurală, mai ales în perspectiva noului text privind PAC, să creeze instrumente speciale care să permită constituirea la nivel mondial a unor stocuri suficiente de mari de produse alimentare de bază, să elimine obstacolele proprii din calea comerțului și să reducă datoria țărilor celor mai afectate; consideră că, în cazul anumitor țări, Comisia ar trebui să țină seama într-o măsură mai mare de problema securității alimentare în momentul calculării ajutorului pentru dezvoltare;
4. salută cele două comunicări ale Comisiei privind asistența alimentară umanitară și securitatea alimentară; solicită ca cele două comunicări să fie puse în aplicare în mod coerent și coordonat pentru a aborda cu mai multă eficacitate cauzele principale ale

foametei, malnutriției și insecurității alimentare, precum și problema legată de distribuirea produselor alimentare între țări și în interiorul acestora, acordându-se o atenție deosebită celor mai sărace și mai marginalizate segmente ale societății; solicită statelor membre să susțină procesul de elaborare a planului de punere în aplicare în sprijinul Cadrului de politici pentru securitatea alimentară și să îl adopte după finalizarea acestuia; salută atenția specială acordată persoanelor care sunt cel mai grav afectate de calamități, și anume femeile și copiii; consideră că în situațiile de criză este important să fie asigurată capacitatea comunității de a-și procura alimente pe termen scurt și lung; își exprimă preocuparea cu privire la efectele negative ale acestor mecanisme, îndeosebi asupra economiilor locale; subliniază că o politică de dezvoltare durabilă ar trebui să se bazeze pe abordări pe termen lung și axate pe cooperare;

5. subliniază importanța consolidării legăturii dintre ajutoarele de urgență, reabilitare și dezvoltare; solicită desfășurarea mai multor mijloace în vederea asigurării continuității ajutoarelor și invită la o dezbateră axată pe flexibilitatea și complementaritatea instrumentelor financiare existente; pledează în vederea îmbunătățirii dialogului și a coordonării între organizațiile umanitare și agențiile de dezvoltare;
6. solicită UE să evalueze impactul asupra dezvoltării pe care îl au propunerile sale de reformă a PAC în vederea îmbunătățirii coerenței dintre PAC și obiectivele politicii de dezvoltare a UE;
7. solicită UE să acorde prin programele sale de ajutor pentru dezvoltare un sprijin sporit agriculturii durabile la scară mică și mijlocie practicate de țărani, care produce pentru consumul local, și să investească în planuri participative dirijate la nivel național, care ar trebui puse în aplicare la nivel local în colaborare cu agricultorii și reprezentanții acestora, cu autoritățile locale și regionale și cu organizațiile societății civile; subliniază necesitatea unui volum mai mare de investiții publice în cercetarea legată de sistemele viabile de producție agroecologică care îmbunătățesc productivitatea și competitivitatea agriculturii și a sectorului rural;
8. insistă asupra necesității unei abordări bazate pe parteneriat împreună cu toate părțile interesate din domeniul dezvoltării în materie de securitate alimentară, îndeosebi cu autoritățile locale și regionale și cu organizațiile societății civile; subliniază faptul că autoritățile locale și regionale, datorită apropierii acestora de teritoriile și populațiile locale și capacității lor de coordonare a acțiunilor diferiților actori, joacă un rol esențial ca intermediari și platformă de dezvoltare; subliniază că dialogul structurat dintre instituții și organizațiile societății civile ar trebui extins la chestiuni privind securitatea alimentară;
9. solicită Comisiei, statelor membre și altor donatori de ajutor pentru dezvoltare, inclusiv ONG-urilor, să-și concentreze investițiile pe sectorul agricol cu scopul de a oferi populației locale un motiv pentru a nu se muta altundeva;
10. reiterează importanța promovării agriculturii în țările în curs de dezvoltare și faptul că sectorul agricol trebuie să beneficieze de o proporție adecvată din asistența externă a UE pentru dezvoltare; regretă faptul că, începând cu anii '80, s-a înregistrat o reducere dramatică a nivelului de asistență pentru dezvoltare alocat agriculturii și salută recunoașterea necesității de a se inversa această tendință; solicită Comisiei să acorde prioritate agriculturii în cadrul acțiunilor sale de asistență pentru dezvoltare, în special să ajute agricultorii să pătrundă pe piețe;

11. reamintește că, având în vedere faptul că majoritatea populațiilor sărace trăiesc de pe urma agriculturii, dezvoltarea unei agriculturi durabile și analizarea cu atenție a evaluărilor IAASTD constituie o condiție necesară pentru realizarea Obiectivului de dezvoltare al mileniului nr. 1; consideră că exploatațiile agricole mici, în special, pot constitui un răspuns la provocarea reprezentată de securitatea alimentară, punând accentul, pe de o parte, pe consolidarea rolului fundamental al femeilor, în special prin prelucrarea locală a produselor și prin generalizarea împrumuturilor și a microcreditelor și, pe de altă parte, pe importanța capitală a cooperativelor de mici producători pentru formularea unor politici agricole și comerciale performante;
12. reamintește faptul că dezvoltarea sectorului agricol necesită investiții pe termen lung în întregul lanț valoric, de la producător până la consumator; consideră că trebuie se fie create infrastructurile necesare, precum drumuri, legături la piețe și informații privind atât piețele însele, cât și diversele posibilități de diversificare a produselor;
13. consideră că este absolut necesar ca politica de sprijinire a țărilor în curs de dezvoltare să cuprindă un plan educațional și de formare, orientat către crearea de locuri de muncă, care să permită tinerilor să urmeze studii de agronomie durabilă în vederea dezvoltării unor forme de producție mai bune, mai specializate și mai sustenabile, limitând, astfel, exodul din zonele rurale și reducând sărăcia;
14. subliniază, în acest sens, cât de important este ca agricultorii, pe lângă acoperirea propriilor lor nevoi alimentare, să poată genera venitul de care au nevoie pentru educație și investiții;
15. subliniază că implicarea organizațiilor locale din domeniul agriculturii în diversele etape de punere în aplicare a unei politici agricole în țările în curs de dezvoltare este de o importanță capitală și că Uniunea Europeană ar trebui, din acest motiv, să depună eforturi pentru a consolida asociațiile locale în vederea garantării protecției intereselor comunităților locale;
16. este de acord că programele de asistență ale UE ar trebui să se axeze pe producția alimentară durabilă, în special la scară mică și mijlocie, așa cum se recomandă în raportul IAASTD, precum și pe abordări care întăresc biodiversitatea, previn degradarea terenurilor fertile și promovează principiul inputurilor externe minime (LEI - low external input), contribuind în același timp la creșterea producției agricole în țările în curs de dezvoltare, obiectiv care poate fi realizat prin asigurarea unui acces mai bun al agricultorilor la scară mică și mijlocie la împrumuturi și la microcredite, acordate la rate ale dobânzii rezonabile și în condiții echitabile;
17. consideră că UE ar trebui să contribuie la promovarea utilizării semințelor obținute din soiurile locale care sunt adaptate condițiilor climatice din țările în curs de dezvoltare și care pot fi ușor stocate, comercializate și furnizate agricultorilor deoarece nu fac obiectul unor drepturi de proprietate intelectuală;
18. solicită UE și țărilor în curs de dezvoltare să creeze capacități de formare și cercetare comune în domeniul metodelor agricole sustenabile și al noilor tehnologii, îndeosebi prin parteneriate de tipul public-privat și prin întreprinderi comune, inclusiv prin crearea de valoare adăugată la punctul de colectare și depozitare a alimentelor prin ambalare și prelucrare;

19. insistă asupra necesității de a consolida activitățile de cercetare finanțate din fonduri publice și de a transmite cunoștințele acumulate în domeniul agriculturii durabile, promovând activitățile care ameliorează poziția micilor agricultori în contextul optimizării producției agricole, al adaptării la provocările reprezentate de schimbările climatice și al cererii din ce în ce mai mari de resurse;
20. solicită stabilirea unor mecanisme de protecție a pădurilor, a populațiilor indigene, a zonelor umede și a practicilor agricole tradiționale din țările terțe exportatoare;
21. consideră că, având în vedere creșterea populației globale și presiunea tot mai mare asupra resurselor naturale, este indispensabil să se garanteze, la scară planetară, forme de producție mai durabile, mai eficiente și cu consum mai mic de energie; solicită ca atribuirea ajutorului acordat de UE și de statele membre să fie condiționată de dezvoltarea unor sisteme de producție agricolă sustenabile și autosuficiente din punct de vedere energetic, precum și ca o parte a acestui ajutor să contribuie la construirea unor instalații de producere de energie regenerabilă (solară sau eoliană, de exemplu) și la o bună gospodărire a apei;
22. subliniază că, în contextul negocierilor referitoare la Fondul ONU pentru schimbările climatice, UE ar trebui să insiste pentru a garanta că o parte substanțială a sumelor alocate țărilor în curs de dezvoltare este efectiv folosită pentru a consolida politicile agricole locale, având în permanență în vedere o dezvoltare socială și a mediului înconjurător cu caracter durabil;
23. subliniază că, pentru ca micii agricultori din statele în curs de dezvoltare, în special femeile, să utilizeze practici agricole sustenabile și să își realizeze deopotrivă potențialul de producție, aceștia trebuie să aibă un acces sporit la microcredite, inclusiv la microcredite nonprofit, pentru investiții în semințe, îngrășăminte și mecanisme de irigații îmbunătățite și într-o serie de mijloace de protecție necesare pentru protejarea recoltelor împotriva dăunătorilor și bolilor;
24. subliniază importanța modernizării activităților și strategiilor specifice și sensibile la chestiunea nutriției și a unei mai bune alinieri a intervențiilor donatorilor în acest sector la nivel național, european și internațional;
25. subliniază necesitatea sporirii accesului micilor agricultori din țările în curs de dezvoltare la drepturi de proprietate, permițând micilor proprietari de terenuri să își demonstreze calitatea de proprietari și, astfel, să dețină garanții colaterale pentru împrumuturile solicitate în vederea creșterii producției;
26. solicită Comisiei să sprijine dezvoltarea capacităților de prelucrare agricolă din țările-partenere pentru a reduce pierderile de după recoltă, a prelungi durata de depozitare și de conservare a produselor alimentare, a crea structuri de depozitare mai bune, prevenind astfel pierderile cauzate de deteriorare, care la momentul actual sunt foarte ridicate în țările în curs de dezvoltare din întreaga lume, precum și pentru a îmbunătăți accesul la piețele locale și a crea locuri de muncă decente pentru populația locală; solicită UE și statelor membre să depună toate eforturile necesare pentru a facilita transferul către țările în curs de dezvoltare a tehnologiilor, a expertizei și a sprijinului pentru procesul de consolidare a capacităților;
27. solicită Comisiei să țină seama de rolul terenurilor aride și semiaride, punându-se un

accent special pe animale, întrucât cea mai mare cantitate de carne pentru regiunile cu un grad sporit de urbanizare este furnizată de regiunile cu terenuri aride și semiaride;

28. reamintește că accesul la o alimentație decentă este unul dintre drepturile universale ale omului; îndeamnă țările-partenere să pună în aplicare orientările facultative ale FAO privind dreptul la hrană;
29. reamintește faptul că dezvoltarea agricolă trebuie să se bazeze pe dreptul la hrană și pe dreptul de a produce alimente; insistă asupra faptului că UE trebuie să recunoască și să apere nevoia țărilor în curs de dezvoltare de a-și asigura securitatea alimentară (în ceea ce privește atât cantitatea, cât și calitatea) și dreptul de a fi cât se poate de autosuficiente; subliniază, în acest sens, angajamentul UE de a elimina treptat subvențiile la export, în paralel cu aplicarea unor măsuri similare de către partenerii din OMC; subliniază, în același timp, necesitatea asigurării unui acces egal la hrană pentru populațiile acestor țări;
30. reamintește importanța noțiunii de securitate alimentară, care reprezintă capacitatea unei țări sau a unei regiuni de a-și pune în aplicare în mod democratic propriile politici, priorități și strategii agricole și alimentare; reamintește că este posibil ca în anumite țări în curs de dezvoltare capacitățile de producție actuale să nu acopere nevoile și că în vederea obținerii unei securități alimentare pe termen lung este necesară reducerea dependenței de importuri prin dezvoltarea acestor capacități naționale;
31. reamintește că guvernanta în materie de securitate alimentară trebuie să se bazeze pe un cadru global axat pe politica alimentară, care să nu includă doar ajutorul alimentar, precum și pe cooperarea dintre donatori și dintre donatori și beneficiari printr-un parteneriat local consolidat; reamintește, de asemenea, rolul crucial al politicilor țărilor beneficiare în ceea ce privește angajamentul de a asigura bunuri publice de bază cum ar fi pacea internă și investițiile în infrastructura rurală;
32. salută hotărârea de a integra în programele UE o dimensiune privind nutriția; solicită Comisiei să elaboreze o comunicare specifică privind această dimensiune; solicită includerea permanentă a aspectului nutrițional în politicile privind securitatea alimentară și în intervențiile în sectorul agricol;
33. solicită Comisiei să recunoască rolul fundamental al femeilor, în calitatea lor de mici agricultori, în securitatea alimentară și nutrițională și să investească în programe de sprijin specifice; reamintește necesitatea recunoașterii corespunzătoare a rolului major al femeilor în asigurarea securității nutriționale pentru ele și pentru copiii lor și, prin urmare, consideră că trebuie asigurate mijloace de trai pentru femei și trebuie sporite cunoștințele privind o nutriție adecvată; insistă asupra faptului că strategia UE ar trebui să se concentreze și asupra punerii în aplicare a unor măsuri pentru a garanta faptul că grupurile cele mai vulnerabile, îndeosebi din zonele rurale, pot beneficia de oportunități de formare în domeniul agriculturii, de educație în legătură cu nutriția, de bune condiții sanitare și de lucru, precum și de măsuri de siguranță, în cazul în care este nevoie;
34. invită Comisia și organismele internaționale, cum ar fi FAO, să continue procesul de consultare permanentă cu societatea civilă mondială și cu actorii nonstatali, în special cu organizațiile de agricultori, de pescari și de crescători, a căror implicare și contribuție sunt esențiale pentru adoptarea unor măsuri concrete în vederea îmbunătățirii producției alimentare;

35. consideră că, având în vedere proiecțiile demografice realizate de FAO care indică faptul că, până în 2025, mai mult de jumătate din populația țărilor în curs de dezvoltare (în jur de 3,5 miliarde de persoane) va trăi în zone urbane, o politică de sprijinire a horticulturii urbane ar putea oferi o cale pentru a ieși din sărăcie, ținând seama de costurile inițiale mici, de ciclurile scurte de producție și de recoltele mari per unitate de timp, teren și apă, și ar putea face noile orașe mai verzi;
36. îndeamnă UE să sprijine inițiativa ONU privind nivelul minim de protecție socială, care ar contribui la satisfacerea nevoilor alimentare de bază ale populațiilor sărace oferind persoanelor sărace și vulnerabile, inclusiv celor cu handicap, o indemnizație de bază care să le permită să își procure produsele alimentare esențiale;
37. îndeamnă Comisia să se concentreze pe chestiunea subnutriției, îndeosebi pe subnutriția în rândul mamelor și a nou-născuților, și să includă în politica sa de dezvoltare strategii raționale și multisectoriale privind nutriția;
38. subliniază că raportorul special al ONU pentru dreptul la hrană consideră că participarea agricultorilor este esențială pentru succesul practicilor agroecologice și că aceasta stimulează învățarea continuă în rândul lor; încurajează agricultorii din țările în curs de dezvoltare să se implice în ONG-uri internaționale și locale, precum și în cooperative agricole;
39. invită Comisia și Consiliul să promoveze instrumente de finanțare inovatoare, precum o taxă internațională pe tranzacțiile financiare, și să depună eforturi în vederea implementării acestora; reamintește că aceste instrumente trebuie să vină în completarea obiectivului stabilit de Organizația Națiunilor Unite de a aloca 0,7 % din venitul național brut cooperării pentru dezvoltare; subliniază în același timp că țările în curs de dezvoltare trebuie să își intensifice eforturile în materie fiscală, îndeosebi în ceea ce privește colectarea taxelor și lupta împotriva evaziunii fiscale;

Măsuri eficiente de combatere a volatilității prețurilor la alimente și a achizițiilor necontrolate de terenuri: limitarea speculațiilor de pe piețele de alimente și de mărfuri agricole

40. își exprimă preocuparea cu privire la faptul că anul 2008, anul crizei alimentare mondiale, a fost și cel mai bun an din istoria mondială din punctul de vedere al producției de grâu; subliniază, în acest context, rolul negativ al speculațiilor în legătură cu evoluția prețurilor la mărfurile de bază;
41. atrage atenția asupra cauzelor structurale ale volatilității prețurilor și insistă asupra faptului că speculațiile cu instrumente derivate bazate pe mărfuri alimentare de bază au agravat semnificativ volatilitatea prețurilor; sprijină concluziile raportorului special al ONU pentru dreptul la hrană cu privire la rolul marilor investitori în influențarea indicilor prețurilor la mărfuri;
42. subliniază faptul că, recent, o serie de alți factori neprevăzuți au avut, de asemenea, un impact negativ asupra stabilității piețelor alimentare, printre aceștia numărându-se catastrofa din Japonia, un val fără precedent de tensiuni politice în numeroase state din Africa de Nord și din Orientul Apropiat, o nouă majorare de proporții a prețului la petrol și o situație de incertitudine prelungită pe piețele financiare și în economia mondială;

43. consideră că speculațiile financiare și liberalizarea tot mai accentuată a piețelor financiare și a comerțului cu produse agricole contribuie într-o mare măsură la volatilitatea prețurilor și că este nevoie să se instituie mecanisme de reglementare pentru a garanta o anumită stabilitate a pieței; consideră, în plus, că o mai mare transparență a piețelor este necesară pentru a garanta un profit echitabil pentru agricultori și un sector agricol viabil, care să poată asigura securitatea alimentară; solicită, în special, identificarea clară a actorilor implicați în comerțul cu alimente, precum și o analiză aprofundată a mecanismelor de transmisie în cadrul speculării cu produse alimentare pe piețele locale și mondiale;
44. îndeamnă Comisia și statele membre să adopte măsuri concrete pentru a aborda cu eficacitate speculațiile financiare cu cereale și alimente;
45. consideră că instrumentele derivate pe mărfuri de bază diferă de alte instrumente financiare derivate și că accesul la această piață ar trebui să facă obiectul unor reglementări mai stricte;
46. consideră că Uniunea Europeană ar trebui să ia măsuri pentru a reface stocurile mondiale de alimente care, după ce în 2007 au scăzut la un nivel record, au contribuit la speculații care s-au repercutat asupra prețului produselor agricole la nivel mondial, acest lucru având efecte alarmante asupra țărilor în curs de dezvoltare;
47. solicită ca rezervele fizice de cereale și produse alimentare de la nivel național și regional să fie sporite și gestionate și depozitate mai bine, asigurându-se o mai bună coordonare și monitorizare la nivel internațional pentru a combate volatilitatea prețurilor la alimente și a putea interveni mai bine și mai rapid în caz de criză alimentară;
48. își exprimă îngrijorarea profundă cu privire la achizițiile de terenuri la scară largă făcute în prezent de investitori străini în țările în curs de dezvoltare, atât în detrimentul agricultorilor locali mici și mijlocii, cât și al securității alimentare locale, regionale și naționale; prin urmare, solicită UE să încurajeze guvernele țărilor în curs de dezvoltare să organizeze o reformă funciară pentru a garanta titlurile de proprietate ale agricultorilor indigeni și ale agricultorilor mici și mijlocii, în special ale agricultorilor femei, și pentru a preveni practicile de acaparare a terenurilor de către corporații;
49. subliniază că pământul trebuie să fie accesibil tuturor și că trebuie consolidate drepturile funciare, de arendă și de utilizare a terenurilor ale micilor agricultori locali, precum și accesul comunităților locale la resursele naturale, pentru a preveni noi acaparări ale terenurilor, fenomen care ia deja proporții neliniștitoare în anumite regiuni ale lumii, în special în Africa;
50. își exprimă dorința ca programele europene de susținere și de acțiune să valorifice în mod optim cunoștințele agricultorilor locali cu privire la producția alimentară;
51. încurajează adoptarea orientărilor facultative ale FAO privind achizițiile de terenuri și asigurarea implementării participative a acestora, dar solicită și reglementări stricte și obligatorii în acest domeniu la nivel național și internațional; subliniază că negocierea de contracte ar trebui să fie transparentă, permițând parlamentelor și reprezentanților aleși ai colectivităților locale și regionale să participe, după consultarea societății civile;
52. consideră că este necesar să se garanteze că instituțiile și comunitățile locale dețin

competențe și capacități de negociere care să le permită să asigure dezvoltarea unei agriculturi locale; propune elaborarea unui cod de conduită prin care investitorii să fie încurajați să își axeze activitățile asupra creșterii productivității agricole și asupra îmbunătățirii nivelului de trai al comunităților locale;

53. atrage atenția atât asupra achiziției de terenuri, cât și asupra obținerii autorizațiilor de pescuit de către investitorii străini; subliniază nevoia de a spori transparența și de a permite parlamentelor naționale și societății civile să participe la negocierile contractelor, precum și necesitatea întocmirii unei liste cu acordurile încheiate în domeniul public;
54. solicită să fie instituite mecanisme care să prevină eliminarea de pe piață a agricultorilor locali prin politica prețurilor, lipsindu-i de posibilitatea de a produce alimente pentru populațiile locale;
55. reamintește Comisiei și țărilor-partenere efectele pozitive ale sistemelor de producție agroecologice în ceea ce privește atenuarea schimbărilor climatice și faptul că securitatea alimentară pe termen lung depinde de modul de gestionare a impactului producției asupra mediului, astfel încât resursele naturale și rezervele alimentare să fie protejate; subliniază totuși faptul că scopul principal al ajutoarelor în domeniul agriculturii oferite regiunilor care se confruntă cu o insecuritate alimentară urgentă sau cu foamete trebuie să fie sporirea producției alimentare și îmbunătățirea accesului la hrană;
56. salută eforturile depuse de G20 în legătură cu problema volatilității prețurilor și a securității alimentare;
57. își exprimă preocuparea profundă cu privire la diminuarea resurselor naturale și la menținerea unor condiții eficiente pentru producția agricolă, inclusiv în ceea ce privește calitatea solului, accesul la apă și prevenirea poluării mediului; insistă asupra faptului că toate părțile interesate, îndeosebi agricultorii, autoritățile locale și regionale și organizațiile societății civile, ar trebui să joace un rol semnificativ în elaborarea unei strategii de dezvoltare agricolă durabilă;

Coerența politicilor în favoarea dezvoltării: impactul politicilor UE asupra securității alimentare la nivel mondial

58. consideră că securitatea alimentară nu ar trebui să fie pusă în pericol de dezvoltarea agrocombustibililor; dorește, prin urmare, o abordare echilibrată, care să promoveze noua generație de agrocombustibili care utilizează deșeuri agricole și forestiere (paie și alte deșeuri obținute după recoltare, gunoi de grajd, biogaz etc.) și nu recoltele agricole, astfel încât să se evite o situație de concurență între producția alimentară și cea energetică; consideră, de asemenea, că UE ar trebui să se asigure că agrocombustibilii importați din țările în curs de dezvoltare respectă criteriile de sustenabilitate;
59. solicită să fie adoptată o perspectivă mai globală în elaborarea PAC pentru perioada de după 2013, care ar trebui să respecte principiul evitării prejudiciilor pe piețele alimentare din țările în curs de dezvoltare;
60. solicită Comisiei să efectueze o evaluare de impact a PAC care să analizeze impactul extern al acesteia asupra piețelor alimentare internaționale și asupra securității alimentare din țările în curs de dezvoltare;

61. îndeamnă Comisia să investigheze problema irosirii alimentelor în UE, întrucât se estimează că până la 40% din produsele alimentare disponibile, inclusiv alimentele produse în țările în curs de dezvoltare și exportate către UE, sunt aruncate, și să propună măsuri eficiente pentru abordarea acestei probleme și pentru îmbunătățirea practicilor de consum;
62. solicită să fie eliminate treptat subvențiile la export;
63. insistă asupra necesității asigurării de către Comisie a integrării dimensiunii externe a actualei reforme a politicii comune în domeniul pescuitului în politicile de dezvoltare ale UE;
64. solicită Comisiei să garanteze respectarea Codului de conduită al FAO privind pescuitul responsabil în toate țările cu care UE a încheiat acorduri de parteneriat în domeniul pescuitului, îndeosebi în ceea ce privește recomandarea de acordare a unui acces preferențial la resursele pescarilor locali care desfășoară activități de pescuit la scară mică;
65. subliniază faptul că sectorul pescuitului este fundamental pentru securitatea alimentară și pentru ocuparea forței de muncă în multe state și că, prin urmare, toate țările în curs de dezvoltare ar trebui să fie eligibile pentru sprijinul acordat de UE acestui sector, astfel încât acestea să își dezvolte propriile industrii de pescuit sustenabile și propriile activități de cercetare, control și punere în aplicare pentru a combate pescuitul ilegal, neraportat și nereglementat;
66. solicită să se implementeze reforme care să extindă posibilitățile de acces pe piață ale țărilor în curs de dezvoltare și să le permită să fie competitive pe piețele naționale și regionale respective;
67. reamintește că Uniunea Europeană ar trebui să garanteze un maximum de coerență între politicile sale în materie de cooperare și dezvoltare și politicile sale comerciale, ținând seama atât de nevoile și interesele statelor membre, cât și de cele ale țărilor în curs de dezvoltare;
68. consideră că Uniunea Europeană ar trebui să sprijine integrarea regională și dezvoltarea durabilă a piețelor agroalimentare locale din țările în curs de dezvoltare și, în special, acordurile comerciale regionale care promovează dezvoltarea unei producții viabile și sustenabile și a unor capacități de prelucrare la nivel local, precum și să aloce o parte importantă a ajutorului său pentru dezvoltare acestui obiectiv;
69. își reiterează preocuparea cu privire la faptul că strategia comercială a UE nu duce întotdeauna la o abordare ce sprijină dezvoltarea; prin urmare, solicită acorduri comerciale echitabile și favorabile dezvoltării, întrucât acestea constituie un element esențial al unui răspuns global în ceea ce privește securitatea alimentară;
70. reamintește că asigurarea securității alimentare presupune coerența și coordonarea diferitelor politici sectoriale la nivelul Uniunii Europene, și anume a politicii de dezvoltare, a PAC, a politicii comerciale comune, a politicii în domeniul energetic și a programelor de cercetare;
71. consideră că Comisia ar trebui să sprijine culturile de proteaginoase din Uniunea Europeană pentru a asigura o mai mare autonomie pentru Uniune, contribuind, astfel, la

diversificarea agriculturii în țările în curs de dezvoltare, ale căror politici agricole funcționează adesea doar pe bază de exporturi și acces la piețe externe, în detrimentul bunăstării și nevoilor comunităților locale;

72. îndeamnă Comisia să se axeze pe aspecte de dezvoltare în cadrul negocierilor în curs privind acordurile de parteneriat economic, să extindă marjele de manevră ale țărilor în curs de dezvoltare în ceea ce privește regulile comerciale și, în special, să aplice clauzele de salvagardare pentru a asigura o dezvoltare endogenă și durabilă a capacităților economice ale acestor țări; reamintește că utilizarea de către țările în curs de dezvoltare a restricțiilor la export și a măsurilor de protecție a industriilor incipiente reprezintă instrumente de dezvoltare care pot fi utilizate în vederea sporirii producției locale și a securității alimentare; solicită Comisiei să adopte o poziție fermă în favoarea dezvoltării în contextul negocierilor din cadrul OMC; solicită Comisiei să adopte o abordare bazată pe drepturile omului în cadrul negocierilor comerciale internaționale și să realizeze evaluări ale impactului pe care acordurile încheiate cu țări terțe îl au asupra drepturilor omului.
73. solicită Comisiei și statelor membre să sprijine o convenție bazată pe necesități, în cadrul căreia nivelul angajamentelor donatorilor privind asistența alimentară să fie legat de nevoile cetățenilor și de volumul de achiziții locale garantate în statele care beneficiază de sprijin;
74. își exprimă profunda preocupare cu privire la lipsa de transparență în ceea ce privește informațiile puse la dispoziție și participarea părților interesate relevante în cadrul actualelor negocieri purtate de Comitetul pentru ajutor alimentar;

o

o o

75. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.